

maga elől való rejtőzködésnek a kényszerét feloldotta. Végül összegzésként *Hamvással* azt mondhatjuk: „A gondolat csak akkor érvényes, ha azt tettben beváltották, a tett csak akkor, ha azt az értelem rendjében megalapozták.” (*Scientia sacra II.*). Azt hiszem ez ma és mindenkor, minden ember legfőbb feladata, ezért kívánok mindenkinek kellő erőt a realizáláshoz.

(*Elhangzott: 2012. március 20-án, Hamvas Béla 115. és a Hamvas Kör 25. születésnapján*)

JUAN ARIAS

AZ ÉN ISTENEM TÖRÉKENY

Az én Istenem nem egy kemény, távolságtartó,
érzéketlen, sztoikus, szenttelen isten.
Az én Istenem törékeny.
Az én fajomból való,
én pedig az övéből.
Ő ember, én pedig szinte Isten.
Hogy megízlelhessem az istenséget
ő megszerette az én porlétemet.
Az én Istenemet a szeretet tette törékennyé.
Az én Istenem ismerte az emberi örömet,
a barátságot, a föld és a földi dolgok örömét.
Az én Istenem éhezett, álmódott és elfáradt.
Az én Istenem érzékeny volt.
Az én Istenem feldühödött, szenvedélyes volt.
És szelíd, mint egy kisgyerek.
Az én Istenem rettegett a haláltól.
Az én Istenem anyai mellből táplálkozott,
érezte és magába szívta a női gyengédséget.
Sosem szerette a fájdalmat, sosem állt a betegség pártján.
Ezért gyógyította a betegeket.
Az én Istenem szenvedett a hontalanságtól.
Üldözték és éljeneztek.
Minden emberit szeretett az én Istenem:
a tárgyakat és az embereket;
a kenyeret és az asszonyokat;
a jókat és a bűnösöket.
Az én Istenem korának gyermeke volt.
Úgy öltözött, mint mások,
földije nyelvjárásában beszélt,
kétkezi munkából élt,
prófétákhoz hasonlóan kiáltott.
Az én Istenem gyengéd volt a gyengéssel és szigorú az önteltekkel.

Fiatalon halt meg – őszintesége miatt.
Megölték, mert szemükbe mondta az igazságot.
Az én Istenem viszont gyűlölet nélkül halt meg.
Mentegetve halt meg, és nemcsak megbocsátva.
Az én Istenem törékeny.
Az én Istenem szakított a „fogat fogért” ősi elvével,
a kicsinyes bosszú törvényével,
hogy bevezesse egy teljesen új szeretet
és hallatlan erő korszakát.
Az én Istenem leköppe, földbe döngölve,
elárulva és magára hagyva, meg nem értve
sem szűnt meg szeretni.
Ezért az én Istenem győzelmet aratott a halálon.
S mint egy friss gyümölcs jelent meg kezében: a feltámadás.
Ezért támadtunk fel mindnyájan: emberek és a dolgok.
Sokaknak nehéz az én törékeny Istenem,
az én Istenem, aki sír, az én Istenem, aki nem védekezik.
Nehéz az én Istenem, aki megéli az Istentől való elhagyatottságot.
Az én Istenem, akinek meg kell halnia, hogy győzhessen.
Az én Istenem, aki egy rablót és gonosztevőt tesz
egyháza első kanonizált szentjévé.
Az én fiatal Istenem, aki azért hal meg, mert politikai felforgatónak tartják.
Az én Istenem, pap és próféta,
aki a történelem összes vallásüldözéseinek
első szegényeként szenved el a halált.
Nehéz az én Istenem, törékeny, élet barátja,
Az én Istenem, aki mindenféle kísértés mardosását elszenvedte,
Az én Istenem, aki vért verítékezett Atyja akaratának elfogadásakor.
Nehéz ez az Isten, ez az én törékeny Istenem azoknak,
akik azt hiszik, csak úgy győzhetnek, ha legyőznek másokat,
akik azt hiszik, csak úgy védhetik meg magukat, ha megölnék másokat,
akik azt hiszik, az üdvösség erőfeszítés függvénye és nem ajándék,
akiknek az, ami emberi, bűnös,
akik azt hiszik, hogy a szent sztoikust jelent, Krisztus pedig angyal.
Az én törékeny Istenem nehéz azoknak,
akik továbbra is egy olyan istenről álmodoznak,
aki nem hasonlít az emberekhez.

(*Forrás: JUAN ARIAS: El Dios en quien no creo, Sígueme, Salamanca, 1970, 145–147. – Tőzser Endre SP fordítása*)

Tudnod kell, hogy már
nem vagyok olyan buta,
hogy tanítsalak.

Fodor Ákos: *Posztgradualitás*